

Bibliographic Data

Author	ဇော်ဂျီ	Zawgyi	Jo' gyi'	Art. ZG0010
Article Title	သူတို့ညီနောင် နှင့် ကျွန်တော် The two brothers and Me Su tui' n̄n̄i non' nhan' kyvan' to'			
Title (Book/Serial)	ဆရာဇော်ဂျီ စာပေါင်းချုပ် ပထမတွဲ Collected Works of Saya Zawgyi, Vol.1			
Issue and Volume				
Edition				
Place/ Publisher				
Distributor	Union of Myanmar Literary and Journalist Organization			
Ed. Date	1993			
Pagination	p. 70 - 73			
Annotation	A brief history of Tagaung and the two brothers, Kanyarsawgyi and Kanyarsawngge, who allegedly founded Tagaung. The younger brother is believed to have been clever and connived to seize the throne from his brother. The tale suggests that the simple-minded do not usually succeed.			
Subject Terms	1. Myanmar essay 2. Myanmar - history - early period 3. Tagaung - history			
Key Words				

သုတို့ညီနောင်နှင့် ကျွန်တော်

သုတို့ညီနောင် ဆိုသည်မှာ တကောင်းမင်း အဘိရာဇာ၏ သားတော်များ ဖြစ်ကြသော ကံရာဇာကြီးနှင့် ကံရာဇာငယ်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ တကောင်းပြည် ထီးနန်းကို ထိုညီနောင်နှစ်ပါး လှည့်ကြသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရာဇဝင်၏ ကနဦး ခေတ်ပိုင်းက ဖြစ်ရာကြာလှပါပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုညီနောင်နှစ်ပါး အကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည့် အခါတိုင်း ကျွန်တော်မှာ တကောင်းပြည် အတွက် ကျွန်တော် အတွေးနှင့် ကျွန်တော် ခင်လေး မိတ်တတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသား အရွယ်က ထို ညီ နောင် နှစ် ပါး ထီး နန်း လှ ကြ ပုံ အကြောင်းကို ကျောင်းဖတ်စာအုပ်၌ ဖတ်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို အချို့သော ဇာဖတ်ပရိသတ်လည်း ဖတ်ပြီး ဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ခင်လေး မိတ်တတ်သည့် အကြောင်းကို ပြောမပြီမီ ထို ညီနောင်နှစ်ပါး ထီးနန်းလှကြပုံ အကြောင်းကို ထပ်၍ ပြောပြဖို့ လိုပါလိမ့်ဦးမည်။

တကောင်းပြည် တွင် အဘိရာဇာမင်း ကံကုန်သောအခါ သားတော် ကံရာဇာကြီး နှင့် ကံရာဇာငယ်တို့သည် တကောင်းပြည် ထီးနန်းအတွက် လက်ရုံးစစ်ထိုးရန် ပြင်ကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုအခါ အမတ်ပညာ ရှိတို့က အရှင်သားတို့သည် လက်ရုံးစစ်ကို မထိုးကြပါကုန်လင့်၊ ကုသိုလ်စစ်ကိုသာ ထိုး

ကြပါလေဟု နားတော် လျှောက်ကြလေသည်။ ကုသိုလ်စစ် ဆိုသည်ကား အဘယ်နည်းဟု ညီနောင်နှစ်ပါးကမေးကြရာ အလှူမဏ္ဍပ်နှစ်ဆောင်ကိုတစ်ယောက်တစ်ဆောင်စီ ညှတွင်းချင်း ပြီးအောင် ဆောက်ကြပါ။ အရင် ပြီး အောင် ဆောက်နိုင်သသူသည် တကောင်းပြည် ထီးနန်းကို ဆက်ခံထိုက်သူမည်ပါသည်။ ထိုသို့ ပြုခြင်းသည် ကုသိုလ်စစ်ထိုးခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု လျှောက်ကြလေသည်။

ညီနောင် နှစ်ပါးလည်း ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ အလှူမဏ္ဍပ် ဆောက်ကြ လေသည်။ နောင်တော် ကံရာဇာကြီးသည် မိမိ၏ အလှူမဏ္ဍပ်ကို သစ်ကြီးဝါးကြီးဖြင့်ဆောက်သည်။ ညီတော် ကံရာဇာငယ်သည် မိမိ၏ အလှူမဏ္ဍပ်ကို သစ်ငယ် ဝါးငယ်ဖြင့် ဆောက်၍ ဖျင်ဖြူပတ်ခြင်း၊ ထုံးစွေးစွေး သုတ်ခြင်းတို့ကို ပြုလေသည်။ နံနက် မိုးသောက်လတ်သော် ကံရာဇာကြီး၏ အလှူမဏ္ဍပ်သည် အပြီးသို့ မရောက်ချေ။ ကံရာဇာငယ်၏ အလှူမဏ္ဍပ်သာလျှင် အပြီးသို့ ရောက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကံရာဇာကြီးသည် အထက်ကေားကတိရှိသည့်အတိုင်းတကောင်းပြည်ထီးနန်းကို ကံရာဇာငယ် လက်သို့အပ်၍ တကောင်းပြီမှ ခွာလေသည်။ ဤကား သုတို့ညီနောင်နှစ်ပါး ထီးနန်းလှကြပုံ အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုအကြောင်းကို ပထမအကြိမ်ဖတ်ရခင်က ကံရာဇာငယ်၏ အမူ

အရာကို လက်ခုပ်တီး၍အများကြီး ချီးကျူး လိုက်ပါသည်။ ကံရာဇာငယ်သည် ဥဉာဏ် ကောင်းလေစွ။ မမြစ်လျှင်ဖြစ်စေောင် လုပ် တတ်လေစွ။ နောင်အခါ၌ကား ကျွန်တော် သည် ကံရာဇာငယ်၏ အမူအရာကို သံသယ မြစ်လာပါတော့သည်။

ရှေးဦးစွာတကောင်းပြည်၏ နိုင်ငံရေး ဝါဒနှင့် နိုင်ငံရေးခြေလှမ်းတို့ကို ကျွန်တော် ဤသို့ မှန်းကြည့်သည်။ အဖေကိုသားက သတ်၍၊ အစ်ကိုကို ညီကသတ်၍၊ ဦးရီးကို တူကသတ်၍၊ ထီးနန်းကိုယူနိုင်လျှင် ရခွင့်ရှိ သည်ဟူသော ထီးမွေစနန်းမွေ ဆက်ခံရေး သဘောတရားကို ကမ္ဘာပေါ်တွင် မည်သူ ကစတင် ဖန်တီးခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော်မသိ ပါ။ သို့ရာတွင် ထိုသဘောတရားကို နှစ် သက်လက်ခံခြင်းသည် ခေတ်ဆန်သည်။ တိုး တက်သည်ဟု ယူဆထားကြ လေသလား မသိ၊ တကောင်းပြည်တွင်ထိုသဘောတရား ရှိနေနှင့်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သာလျှင် အဘိရာဇာ ကံကုန်သောအခါ သားတော် ကံရာဇာကြီး ထီးထီးမားမား ရှိနေပါလျက် သားတော်ကံရာဇာငယ်သည် နောင်တော် သော ဘာသော ညာသောနားမလည်၊ တကောင်းပြည်ထီးနန်းကို ငါ့လက်သို့ အပ် ရမည်ဟု ခားကြိမ်းကြိမ်းဝံ့ခြင်း ဖြစ်သည် ဟုယူဆနိုင်လေသည်။

ပုံပန်းမှာအဘိရာဇာ နာမကျန်း ဖြစ်နေ စဉ်အခါကပင် ကံရာဇာငယ်သည် ကြိုတင် ပြင်ဆင်သော အနေနှင့် နောက်ပိုင်းအစဉ်း အဝေး ခဏခဏ ခေါ်၍ စက်ပုန်းခတ်ခြင်း၊ လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး၊ ကျားမမရွေး ပြုံးပြနိုင်သမျှ ပြုံးပြခြင်း၊ ငါ့ပို့ တစ်ဖံ့ စားစေ၍ ငါ့အိတ်ထဲသို့ ဝင်နိုင်သမျှဝင်စေ ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ထားပုံရလေသည်။ နောင်တော် ကံရာဇာကြီးမှာကား ထိုသို့ မဟုတ်၊ နောင်တော် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထီးနန်းကို အေးအေးသာသာ ရလိုမိလည်

အထင်နှင့် အေးအေးသာသာ နေခဲ့ပုံရလေ သည်။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ကံရာဇာငယ် ကခားကြိမ်းကြိမ်းလိုက်သောအခါ ကံရာဇာ ကြီးမှာ မည်သို့မျှမတတ်နိုင်။ ကိုရွှေဝန်တို့၏ ကုသိုလ်စစ်စကားကို နားမထောင်ချင်ဘဲ နားထောင်လိုက်ရသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ ဤကား တကောင်းပြည်၏ နိုင်ငံရေးဝါဒ နှင့် နိုင်ငံရေးခြေလှမ်းတို့ကို ကျွန်တော်မှန်း ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ကံရာဇာငယ်၏ အမူအရာ အား ကျွန်တော်သံသယမြစ်လာပုံကို ဆက် ၍ပြောပြချင်ပါသေးသည်။ ကိုရွှေဝန်တို့၏ ကုသိုလ်စစ်စကားကို ညီနောင်နှစ်ပါးလက် ခံပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ညီနောင်နှစ်ပါး ၌အလှူမဏ္ဍပ်ကို တင်ယောက်တစ်ဆောင်စီ ညှတွင်းချင်းပြီးအောင် ဆောက်ကြရန်သာ ကျန်ပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ညီ နောင် နှစ်ပါးသည် တပည့်လက်သားများကို ခေါ် ၍ တောသို့သွားကြသည်။ သစ်ဝါးခတ်ကြ သည်။ သယ်လာကြသည်။ မဏ္ဍပ်ဆောက် ကြသည်။ ရှုလေ့၊ အရုဏ်ဘက်တွင်ကံရာဇာ ငယ်၏ အလှူမဏ္ဍပ်သည် မြို့ဖွေးဖွေးဝေး နှင့်လှေမတတ်ဖြစ်သည်။ အလွင် အကြော၊ ကော့၍၊ မော့၍၊ ကြ၍၊ ပျံ၍နေသည်။ ကံရာဇာ ကြီး၏ အလှူမဏ္ဍပ်မှာမူကား တပိတစ်ပိုင်း သာပြီးသေးသည်။ ကံရာဇာငယ်အောင်ပြီး ကံရာဇာငယ် တကောင်းပြည် ထီးနန်းကို သိမ်းပြီး၊

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ကံရာဇာ ငယ်ဆောက်သော အလှူမဏ္ဍပ်၏သဘောကို ရာဇဝင်ဆရာမှတစ်ဆင့်သိပြီးဖြစ်ကြပါသည်။ ရာဇဝင် ဆရာ၏ အဆိုအရ ကံရာဇာငယ် ၏အလှူတော်မဏ္ဍပ်သည်သစ်ငယ်ဝါးငယ်မျှ သာဖြစ်သည်။ ဖျင်ဖြူ ပတ်ထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ထုံးဖြူသုတ်ထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကံရာဇာငယ်သည် ဥဉာဏ်ကောင်းပါ ၏။ မမြစ်လျှင် ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်ပါ၏။

လုပ်သဖြင့် ဖြစ်လည်းဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဖြစ်လာသော အလှူ မဏ္ဍပ်သည် တကယ် မဏ္ဍပ်မဟုတ်၊ ဖိတ်ကူးယဉ်မဏ္ဍပ်သာတည်း။ အခိုင်အခံ့မဟုတ်၊ ဖြစ်ကတတ် ဆန်းသာ တည်း။ စေတနာမဟုတ်၊ ပြုရုံသာတည်း။ ကံရာဇာငယ်သည် ထိုအလှူ မဏ္ဍပ်မျိုး၌ တကောင်းပြည်သူလူထုအား အလှူပေးလျှင် မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ အခွင့်ရှည်စွာ အလှူ ပေးနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ အလွန်ဆိုး သုံးလေး လမျှ စလောက် သာ အလှူ ပေး နိုင်မည်။ တကောင်းမိုး တကောင်းလေ တို့နှင့် သင့် မြတ်အောင် ဆောက်ခြင်း မဟုတ် သော ကြောင့် ထိုအလှူမဏ္ဍပ်သည် သုံးလေးလကြာ လျှင် ယိုင်လဲ ပြိုကွဲရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။ ကံရာဇာငယ်၏ အမှုအရာကို ကျွန်တော် ချီးကျူးလာရာမှ သံသယ ဖြစ်လာ ရသည်မှာ ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် တကောင်းပြည်အတွက် ရင် လေးမိတတ်သည့် အကြောင်းကို ပြောပါ တော့မည်။ ရင်လေးမိတတ်သည်မှာ ပထမ တွင် ကံရာဇာ ကြီးသည် လည်းကောင်း၊ ကိုရွှေဝန်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အကောင်း ပြည်သူလူထုသည်လည်းကောင်း၊ ရိုးလွန်း၊ အလွန်း၊ နှလွန်းကြသည်ဟု အထင်ရှိလိုက် ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ကံရာဇာကြီးသည် ဖိတ်ကူးယဉ်မဏ္ဍပ်၊ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းမဏ္ဍပ်၊ ရုပ်ပြမဏ္ဍပ်ကို အဘယ်ကြောင့် ကန့်ကွက် ခြင်းမပြုဘဲနေပါသနည်း။ ကိုရွှေဝန်တို့သည် ထိုမဏ္ဍပ်ကို အဘယ်ကြောင့်ပယ်ချခြင်းမပြု ဘဲနေကြပါသနည်း။ တကောင်းပြည်သူလူထု သည် ထိုမဏ္ဍပ်ကို အဘယ်ကြောင့်လူထု အံ့ ကြနည်းဖြင့် တိုက်ဖျက်ခြင်းမပြုဘဲ နေကြပါ သနည်း။

အကယ်၍ ထိုသူတို့သည် ထိုမဏ္ဍပ် ကို တကယ် မဏ္ဍပ်၊ အခိုင်အခံ့မဏ္ဍပ်၊ စေတ နာ မဏ္ဍပ်ဟူ၍ ယုံကြည်သော်ဖြစ်လျှင် ထိုသူ တို့သည် အကယ်ပင်ရိုးလွန်း၊ အလွန်း၊ နှ

လွန်းကြသည်ဟုဆိုရာသည်၊ ထိုသူတို့သည် ထို မျှလောက်ရိုးလွန်း၊ အလွန်း၊ နှလွန်းလိမ့်မည် ဟုကျွန်တော်မထင်ပါ။ ထိုသူတို့ သည်လည်း မဏ္ဍပ် ဆောက်တတ်သူများပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကံရာဇာငယ်၏ အလှူမဏ္ဍပ်ကို အဝေးမှသာ ကြည့်ရစေကာမူ သစ်ငယ်ဆောက်၊ ဝါးငယ် မဆောက်၊ ဖျင်ဖြူပတ်၊ ထူးဖြူသုတ်မဏ္ဍပ် ဖြစ်သည်ကိုကား ခွဲခြား၍ သိမြင်ကြမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့တပြီးကား၊ ကံရာဇာကြီးက ကန့် ကွက်ခြင်း မပြုဘဲ နေသည်မှာ လောဘ ဇောတိုက်နေသောညီတော်ကံရာဇာငယ်ကို စက်ဆုပ်သောကြောင့် ပေလော။ စက်ဆုပ် သောကြောင့်ဟုဆိုလျှင် တကောင်းပြည်မှ ကံရာဇာကြီးခွာသွားခြင်းသည် အသေဝိဒ္ဓါစ ဗာလနံ ပုဒ်အရ မင်္ဂလာရှိသော ခွာသွား ခြင်းပေဟုဆိုရာသည်။ တစ်ဖန် ကိုရွှေဝန် တို့က ပယ်ချခြင်း မပြုဘဲနေကြသည်မှ ကံရာ ဇာငယ်ထံမှ စားပေါက် စားလမ်းကို မျှော် မှန်းကြသောကြောင့်ပေလော။ မျှော်မှန်းကြ သောကြောင့်ဟုဆိုလျှင် တကောင်းပြည်၌ ခေါင်ကစဦးယို နေပြီဖြစ်သဖြင့် သနားစရာ သာဖြစ်တော့သည်။ တစ်ဖန် တကောင်း ပြည်သူ လူထုက တိုက်ဖျက်ခြင်းမပြုဘဲ နေကြ သည်မှာ တိုင်းပြည်အရေးသည်ငါတို့အရေး၊ ငါတို့ အရေးသည်တိုင်းပြည်အရေးဟူသော အချက်ကို သဘောမပေါက်ကြသောကြောင့် ပေလော။ သဘော မပေါက်ကြသောကြောင့် ဟုဆိုလျှင် တကောင်းပြည်သူလူထုထံ၌ ဘယ် သူသေသေငတေမာ ပြီးရောသမားအတော် ခပ်များများရှိနေသေးသဖြင့် သနားစရာသာ ဖြစ်တော့သည်။

သို့ရာတွင် ကံရာဇာကြီးသည် စက်ဆုပ် သောကြောင့် ခွာသွားသည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။ စက်ဆုပ်သည်ဖြစ်လျှင် ကံရာဇာ ကြီးသည် ကုသိုလ်စစ်ကိုပင် ထိုးတော့မည် မဟုတ်ပါ။ ကိုရွှေဝန် တို့သည် လည်း

စားပေါက်စားလမ်းကိုမျှော်မှန်းကြသည်ဟု ကျွန်တော်မထင်ပါ။ မျှော်မှန်းကြ သည် ဖြစ်လျှင် ကိုရွှေဝန်တို့သည် ကုသိုလ်စစ် စကားကိုပင် ဆိုကြမည် မဟုတ် ပါ။ တ ကောင်း ပြည်သူ လူထု ၌ လည်း င တေ မာ ပြီး ရော သမား အတော် ခပ်များများ ရှိနေကြသည် ဟု ကျွန်တော်မထင်ပါ။ ရှိနေကြ သည် ဖြစ်လျှင် မည်သည့်မင်းသား၏အလှူမဏ္ဍပ်ကိုမျှ စိုင်းဆောက်ပေးကြမည် မဟုတ်ပါ။

ထိုသို့တပြားကား၊ ကံရာဇာငယ်၏ သစ်ငယ်ဆောက်၊ ဝါးငယ်ဆောက်၊ ဖျင်ဖြူပတ်၊ ထုံးဖြူသုတ်မဏ္ဍပ်ကို ကန်ကွက်ခြင်း၊ ပယ်ချခြင်း၊ တိုက်ဖျက်ခြင်းမပြုဘဲ နေခဲ့ကြသည် မှာ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်ပေနည်း။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မျှ မဟုတ်နိုင်။ ကံရာဇာငယ် သည် ကံရာဇာကြီး အား လည်းကောင်း၊ ကိုရွှေ ဝန် တို့ အား လည်းကောင်း၊ တကောင်းပြည်သူ လူ ထု အား လည်းကောင်း တစ် နည်းနည်း ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်နေသောကြောင့်သာလျှင် ဖြစ် နိုင်သည်။ ကံရာဇာငယ်သည် မိမိ၏ အ လှူ မဏ္ဍပ်ရှေ့တွင် ဧနောင်တော်အတွက် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ရသော မျက်နှာပေးကို လည်းကောင်း၊ ကိုရွှေဝန်တို့ကို သိမ်းသွင်း ချော့မော့နေသော မျက်နှာ ပေး ကိုလည်းကောင်း၊ တကောင်း ပြည်သူ လူ ထု အား အချို့သွေးနေသော မျက်နှာပေးကို လည်းကောင်း ပြချင်လျှင် ပြ နေ မည် ဖြစ် သည်။ လက်နက်နှင့် တပည့်လက်သားတို့ကိုမူကား မဏ္ဍပ်အတွင်း၌လည်းကောင်း၊ မဏ္ဍပ်အပြင်၌လည်းကောင်း၊ မြေပေါ်၌ လည်းကောင်း၊

မြေအောက်၌ လည်း ကောင်း ပေါ်ပေါ် ထင်ထင်တချို့၊ ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုး တချို့၊ နေရာချထားပြီးဖြစ်မည်မှာသေချာပါသည်။

ရာဇ ဝင် ဆ ရာ သည် ထို အချက် ကို ရာဇဝင်၌ ထည့်ဆိုခြင်းမပြုခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် အာဏာကို အဓမ္မလိုချင်သော ကိစ္စမျိုး ၌ ထိုအချက်မျိုးသည် မေ့တာလိုလိုပင်ဖြစ်သော ကြောင့် ထိုအချက်ကိုမိတ်ကူးဖြင့် အသားထိုးကြည့်ခြင်းမျှသာဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ တို့ ညီ နောင် အ ကြောင်း ကို စဉ်းစားမိသည့်အခါတိုင်း ကျွန် တော် မှာ တကောင်းပြည်အတွက် ကျွန်တော် အတွေး နှင့်ကျွန်တော် ရင် လေး မိ တတ် သည် မှာ ကံရာဇာငယ်သည် ကံရာဇာ ကြီး အား လည်းကောင်း၊ ကိုရွှေဝန် တို့ အား လည်းကောင်း၊ တကောင်း ပြည်သူ လူ ထုအား လည်း ကောင်း တစ် နည်းနည်း ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်နေသည်ဟု အထင်ရှိခြင်း ကြောင့် ပစ် ဖြစ်ပါသည်။

ကံရာ ဇာ ငယ် သည် ကျွန် တော် ၏ အကွေးအောက်တွင် အတော်အတန် ပိနေပါပြီ။ စင် စစ် မှာ ကံရာဇာ ငယ် သည် ကျွန်တော်တွေးသကဲ့သို့ ဟုတ်ချင်မှ လည်း ဟုတ်မည်၊ မဟုတ်ဘူး ယောင်ယောင် နှင့် ဟုတ်ချင်လျှင်လည်း ဟုတ် နေ မည်။ ဟုတ် သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ် သည် ဖြစ် စေ ခြိမ်းခြောက်သူနှင့်အတူတကွနေခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲပေတကား၊ မခြိမ်းခြောက်သူနှင့်ကွဲ ကွင်းရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ ပေ တကား ဟုသာ ဆိုလိုက်ချင်ပါတော့ သတည်း။